

חיים בן ארי (לזבניק) ז"ל

1946-1970

חיים בן ארי- לזבניק ז"ל, בן ליאון ורוזה, נולד ביום ב' בניסן תש"ו (3.4.1946)

בפולין

ילדותו

בשנת 1957 עלתה משפחתו ארצה והתיישבה בשדה ורבורג. תוך זמן קצר התערה חיים בארץ חדשה ובחיי הכפר ואף בחיי הספורט והתרבות של הסביבה. תמיד היה נכון לעזור להוריו, לחבריו ולחניכיו שבתנועת הנוער של "השומר הצעיר".

תמונת ילדות, פורים.

אחד מתחביביו היה איסוף בולים של ארצות העולם, אח יותר מכל אהב את
הטיולים והסיורים בארץ ואת יפי נופיה.

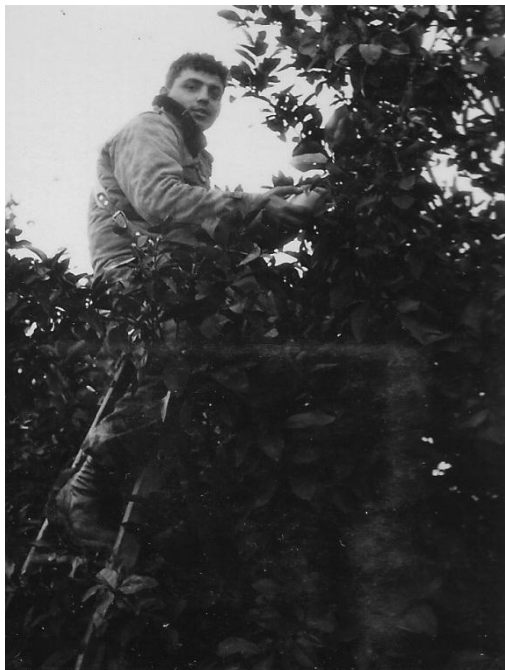

חיים עם חברה

טיולים ברחבי הארץ

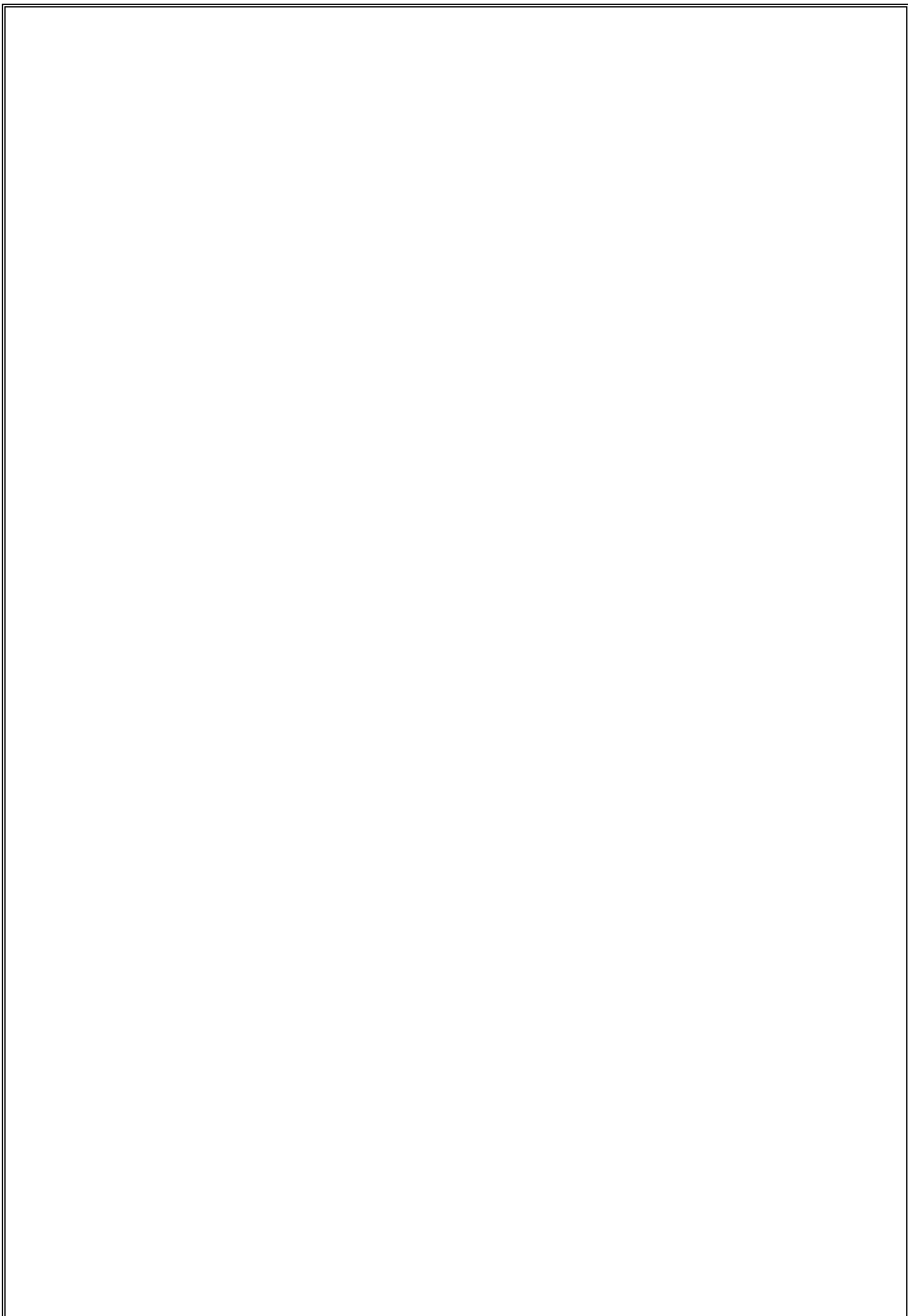

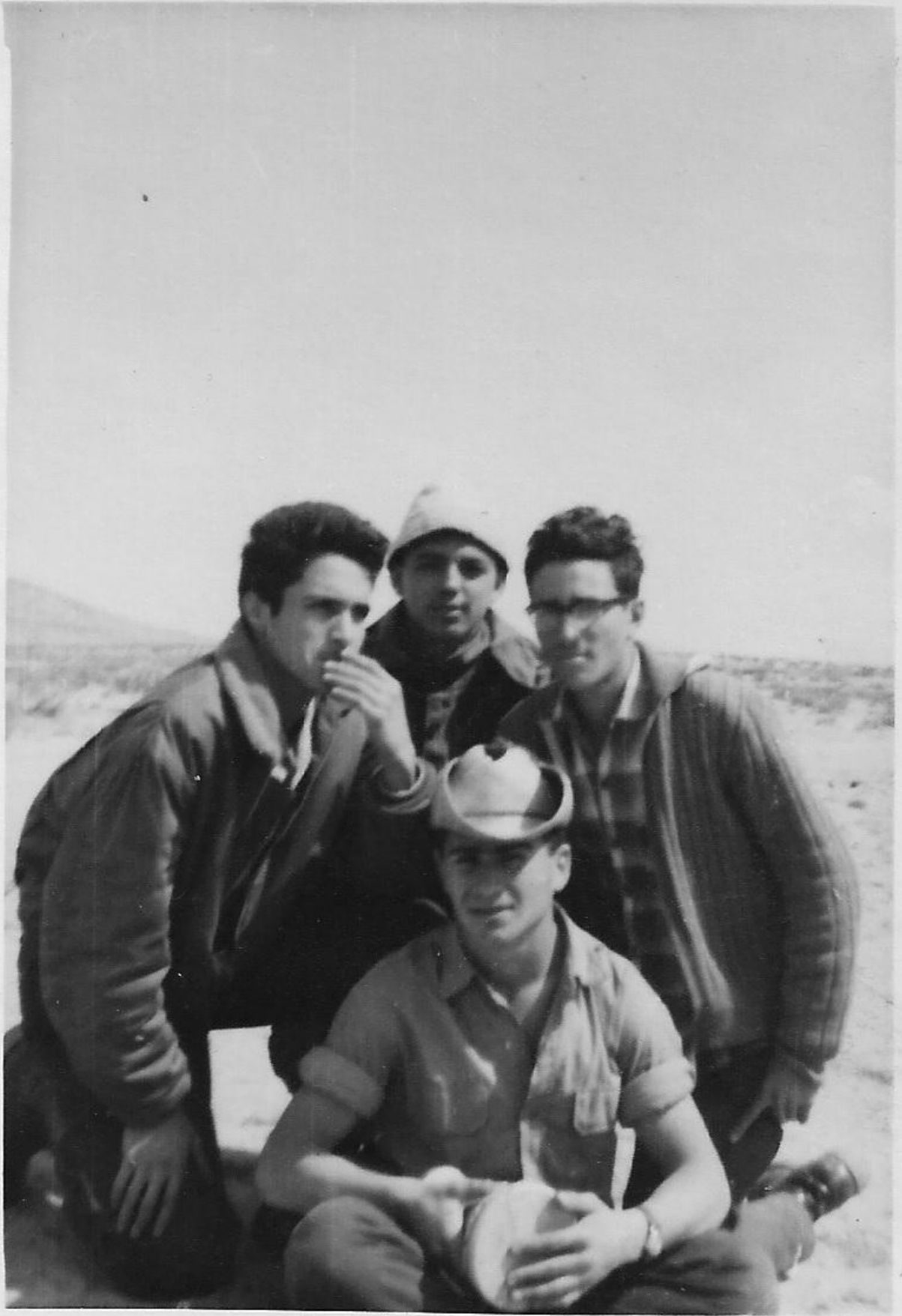
בכל חופשה מלימודים
ובייחוד בתקופת החופש הגדול,
היה מארגן קבוצות של חברים,
לצאת לטייל ברחבי הארץ.
בין תחביביו הבולט ביותר היה הצילום,
אהבתו הרבה לצילום גרמה לו לתעד את
מסעותיו, חבריו, בני כתתו ומוריו.

חיים עם חברים, עובדים ונהנים

אחרי שסיים את לימודיו היסודיים, למד בב"ס התיכון על שם "עמי אסף" בית ברל. בתקופת לימודיו בב"ס התיכון, עסק בתפקידי הדרכה בקרב הנוער.

תקופת השירות הצבאי

באוגוסט 1965 גיוס לצה"ל ושירת בחטיבת "גולני". התנהגתו המופתית והצטיינותו במילוי משימותיו סללו לפניו את הדרך לקורס קצינים וסיים אותו בהצלחה.

למרות שאמר כי "הצבא אינו בשבילי וכל היחסים וצורת התנהגותם של אנשים בצבא אינם תואמים את תכונותיי ואינם מעוררים בי את ההרגשה שהנה זהו ייעודי בחיים" אך הוא המשיך לעבוד במסירות רבה עד שחרורו.

במלחמת ששת הימים לחם בתל פאחר, כמפקד מחלקת תול"רים בגדוד "ברק".

לאחר מכן עשה פרק זמן כמפקד בחרמון.

לפני שחרור מהצבא חזר להדריך בבית הספר למפקדי כיתות של מפקדי "גולני",

אשר בה שירת מראשית גיוסו.

שם הצטיין כחייל, היה מפקד מעולה, חבר ורע לחייליו ונכון תמיד לסייע לזקוקים

לו. כמפקד מחלקה דאג לכל אחד מחייליו. מספרים כי היה נוסע עם סמלת הסעד

לבתי החולים, לראות מה שלום אנשיו שם. והיה נוסע לביתם לסייע למשפחות.

היה מסור מאוד לעבודתו ולחייליו.

הצטיין בתפקידים רבים, אך את נפשו נשא ללימודים בטכניון העברי בחיפה, ומאז שחרורו הקדיש את זמנו והתכונן לבחינות הכניסה לטכניון.

כרטיס לימוד מאוניברסיטת "הטכניון" בחיפה

תוך כדי שהתכונן ללימודיו בטכניון, עבד כמדריך גדנ"א בבית הספר התיכון
האזורי ע"ש "רופין" שבעמק חפר.

סיפור הקרב

לאחר שסיים את שירות החובה כחייל, קצין, נקרא בסוף מרץ 1970 לשירות מילואים פעיל. באותם ימים הארץ סבלה ממלחמת ההתשה שלקחה קורבנות רבים, בניהם תעלת סואץ היתה הקו החם ובין המסוכנים ביותר. אחותו חיה, מספרת כי לילה לילה, בתקופת שהותו בתעלת סואץ, היה מתקשר אליה אחיה, חיים, ומיידע אותה על מצבו. בלילה ההוא הוא לא התקשר. אז, היא ידעה.

בכ"ג בניסן תשי"ל 1970, נפל באיזור תעלת סואץ בשעת הפגזה.

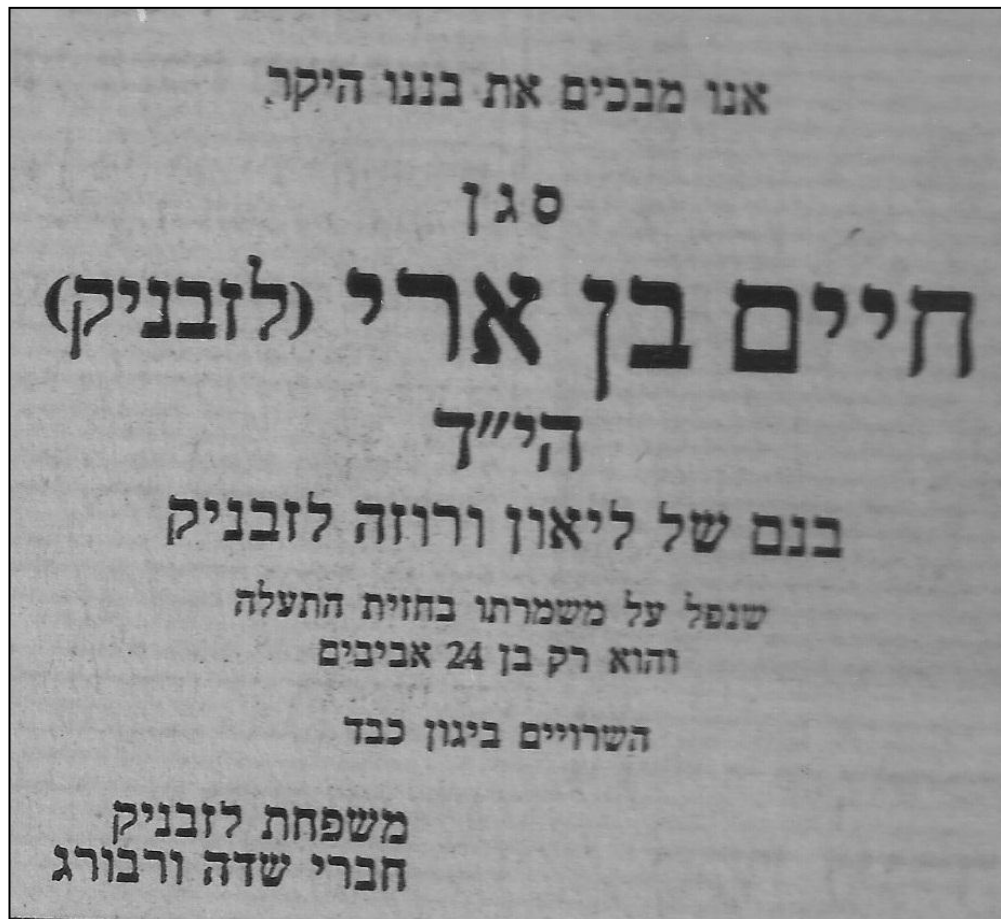

מקום נפילתו

לאחי, חיים בן – ארי לזבניק, זיכרונו לברכה

עברו כבר שלושים ושבע שנים, ועדיין אותה ההרגשה שנפרדנו רק אתגנול.
הייתה זו תקופה קשה לכוחותינו בימי מלחמת ההתשה על גדות תעלת סואץ,
שר הביטחון דאז, משה דיין קרא לקציני צה"ל לבוא ולהתגייס לשירות המילואים,
אחי התנדב מיד.
באותו הזמן, אני שירתי בצה"ל, בחייל הקשר, ויכולתי לדעת מיד חיכוך הוא מוצב,
ישבתי עמו וסיפרתי לו איפה הוא מיועד לחילתם ושיש לי הרגשה כבדה מאד בלב.
אחי הסתכל עלי ואמר שזח המקום שבו הוא צריך להיות, הוא סיפר כמה הוא אוהב
את המדינה ויותר מכל את המושב שלנו ושהוא מרגיש שהוא פשוט צריך להיות שם,
לחילתם ולשמור על הגבול.
אחי גם אמר, שאם במקרה, המקרה הגרוע מכל יקרה, הוא מבקש ממני לדאוג שהוא
יישאר כאן במושב בגבעה שממול...
למחרת כבר ליוויתי אותו לנקודת האיסוף בצומת רעננה, שם נפרדנו וקבענו להיות
בקשר, כמה שיותר, ולא משנה באיזו שעה.
בכל פעם, שנגמרה הפגזה בגזרה, אחי היה מתקשר אליי באחת בלילה, שלוש לפנות
בוקר ומדווח שאצלו בפלוגה כולם בסדר.
כך חלפו לחם חימים הטרופים, לקראת סוף השירות, בשבוע החמישי למילואים, אחי
התקשר אליי לפנות בוקר, כולו נרגש, וסיפר לי כיצד ניצל בנס מרסיס ענק ושעכשיו
כבר יש לו הרגשה טובה שהנה הסכנה שחששתי ממנה חלפה, ניצלתי ממוות בטוח,
אני מוגן.
כדי להמחיש לי את גודל הרסיס ממנו ניצל, הוא שלח לנו מכתב בו צייר על שני עמודים
את צורת הרסיס ובתוכו כתב לנו את קורותיו.
המכתב הגיע בזמן שישבנו שבעה.
ביום הארבעים ואחד לשירות המילואים לאחר הפגזה ממושכת וכבדה, אחי יצא לבצע
סריקה בעמדות כדי לראות שכל החיילים שלו בסדר.
חיים נפגע פגיעה ישירה שקטעה את חייו.
אנו נותרנו כאן, משפחה קטנה, שעדיין כואבת וכוכה על הבן – אח שהיה גאוות כולם
ואיננו עוד.

ואחי
חיה לזבניק ואהיוני

מודעת האבל בשדה ורבורג

פינות הנצחה לזכרו של חיים ז"ל נמצאות בצופית, מדרשת "רופין" ופינת הנצחה מול בית הוריו

בשדה ורבורג

שר הביטחון

רוזה ולאון לזבניק היקרים,

הרשו נא לי להשתתף בכל לב באבלכם בהילקח מכם חיים ז"ל.

סגן חיים בן-ארי (לזבניק) ז"ל נתן את חייו למען מולדתו.
הוא נפל באזור העלה סואץ ביום שלישי, כב' בניסן תשל"ל (28.4.70).

חיים ז"ל שירת כקצין מילואים בימ"מ 191, חי"ר. הוא היה
חייל מצויין, מפקד מעולה וחבר למופת. חיים היה אהוב על מפקדיו
ועל פקודיו.

זכרו של סגן חיים בן-ארי (לזבניק) ז"ל הינו קודש וניצורנו
בלבנו כגאון.

יהא זכרו ברוך.

ב י ק ר ,

משה דיין - רג-אלוף (פר.ל.)
שר הביטחון

סיון תשל"ל
יוני 1970

מכתב להוריו של חיים ז"ל לאחר נפילתו מאת שר הביטחון דאז מר משה דיין

תעודת סיום קורס קצינים

תעודה

965379 סג"ם בן-ארז חרים חיל
מס' אישי דרגה שם

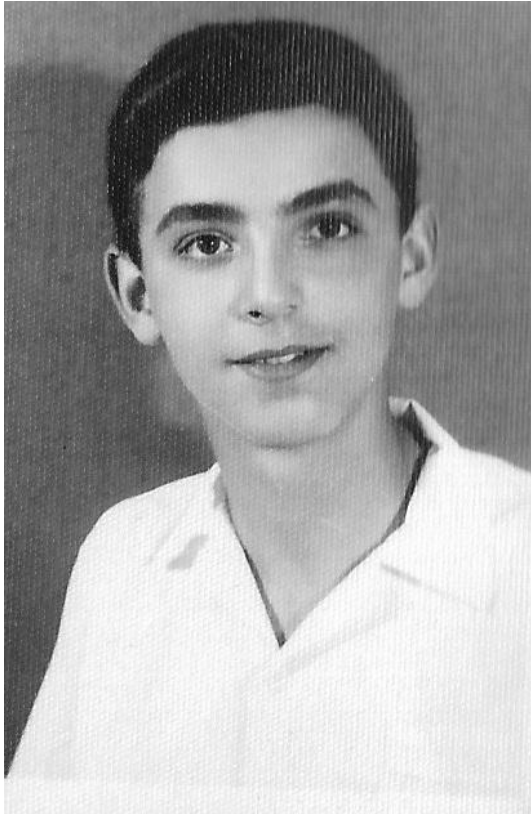
קציני רמטק"י תול"ד (עברה) קורס מחזור סרץ 67

שהסתיים בתאריך 24 סרץ 67

בבסיס הנרכה מס. 3

מפקד הבסיס

מס' אישי דרגה שם

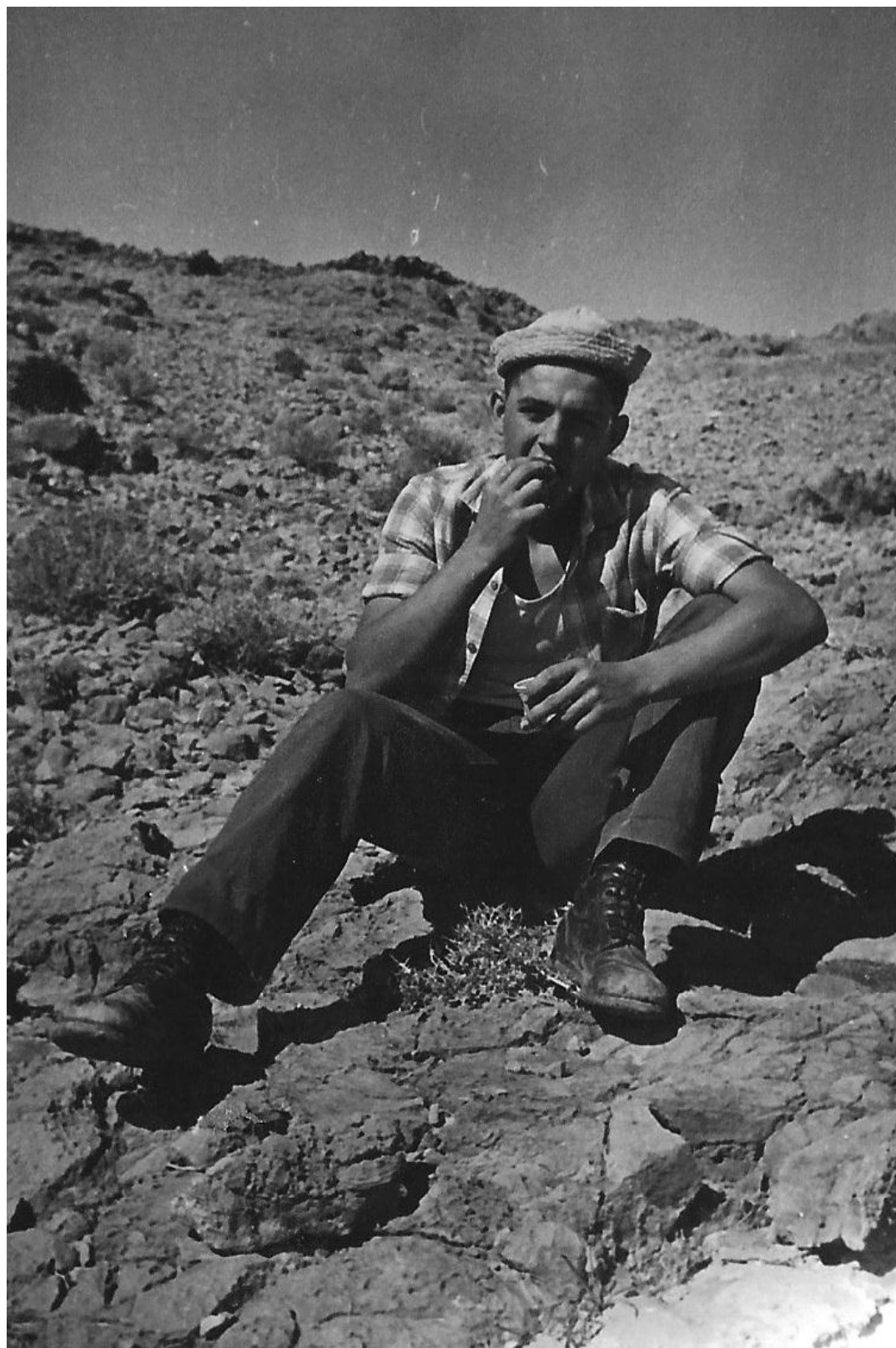

מחנכו בכיתות העליונות ב"בית ברל" כתב להוריו מכתב תנחומים ובו רשם, בין שאר הדברים: " בעיני היה חיים אב טיפוס מובהק של נער ישראלי גאה, זקוף בקומתו וברוחו, נבון ורגיש, אמיץ לב, בעל מחשבה עצמאית ולב פתוח ביחסיו עם הזולת. הוא היה חלוץ במחשבה ובמעשה. בעל יוזמה ואחריות ומעל הכול היה כורה אוזן קשובה לכול אדם... ראיתיו הולך ומתבגר לעיני כשהוא בולט משכמו ומעלה מעל לחבריו ועמיתיו לכיתה. הוא היה נותן את הטון בחיפושיו אחר דפוסי מחשבה

חדשים. פגשתיו בעת האחרונה ברמת הגולן, בעת שירות מילואים. אף כי חלפה תקופה ארוכה יחסית מאז המלחמה, תאר חיים באריכות את הקרב בתל פאחר. מעל לכל התיאורים בלטה החרדה לגורל חייליו ולאחריות הכבדה שהוטלה עליו להוביל את אנשים לדרכם האחרונה. הוא סיפר לי על לבטיו ותוכניותיו מתוך

אופטימיות וביטחון, ואני התבוננתי בו מתוך הערכה והערצה ואמרת בליבי: ' אשרי העם שאלה בניו! אשרי ההורים שזכו לבנים שלמים עם עצמם ואיתנים ברוחם!''

חיים בן-ארי (לובניק) ז"ל